

Comediants posaran gresca a la festa d'aniversari de la Sala Villarroel

J. C. C.

Barcelona.— Ara fa deu anys obria les portes —per pocs minuts, car l'espectacle se suspengué per ordre governativa amb el públic a punt de veure l'espectacle— la Sala Villarroel. Ara els homes que han fet possible la continuïtat d'aquesta iniciativa fan balanç i es disposen a celebrar-ho.

Juan Antonio Ortega ens parla de l'aventura que van començar «una colla de persones lligades al teatre que pretenien formar un grup que per si mateix alimentés la programació. Però la dinàmica de la programació ens dificultà dedicar-nos més intensament a produir. En aquells moments nosaltres vam oferir un local estable per al que aleshores se'n deia teatre independent i que només tenia el Capa. I el Capa, poc temps després d'obrir nosaltres va plegar». Ortega remarca:

«Ens pensàvem que podríem programar i produir, però crear espectacles era molt difícil. Falta-ven subvencions, teníem els

problemes propis de època, amb aquell sindicat vertical que l'exigia mantenir una nòmina fixa de quatre persones, i el preu de les localitats era de 75 pessetes. De fet, vam tardar molt a poder oferir produccions pròpies; no va ser fins el 1978 i des d'aleshores ho hem anat fent de manera molt irregular».

A l'hora d'esmentar els èxits més importants de públic comença pels espectacles basats en textos teatrals. Així cita *La òpera del bandido* i *Cambio de tercio*, que van fer aquell excel·lent grup madrileny que es deia Tábano, *La madre* i *Galileo Galilei*, del Grup Internacional de Teatre, *La sangre y la ceniza*, i *Tenia dos pistoles* del grup La Favorita, que és format pels membres de la Sala Villarroel. Pel que fa al teatre català, hi ha una fita cabdal, que és festina de *Anteviana* pel Dagoll-Dagom considerat l'èxit més important de la sala. També es valora molt positivament l'espectacle produït pel Centre Dramàtic de la

Generalitat. *Deixeu-me ser mariner* i l'home contempla amb satisfacció la marxa de l'actual espectacle *La tigressa i altres històries*, que interpreta Manuel Barceló i dirigeix el mateix Ortega.

Justifica la major dedicació al teatre en castellà amb aquest argument: «Quan vam obrir la sala la producció teatral en català era molt minsa. No era com ara. I en canvi fora de Catalunya es feia molt teatre independent interessant. Aquí pràcticament només hi havia Els Joglars i també A-71».

Pel que fa als ajuts, la Sala Villarroel ha viscut l'època en què les subvencions els arribaven a través de la direcció general de Teatre i l'època actual, en què tot passa per la Generalitat.

Aquest dissabte, després de la representació habitual de *La tigressa...*, Comediants, grup que obrí la sala sense poder-hi actuar, animarà la commemoració d'una tasca que al llarg de deu anys ha ofert positius serveis al nostre teatre.